

Vår unika arena

"VAR RÄDD OM VÅR ARENA!"Japp. Det handlar om skogen. Den skog, eller natur, vi med jämna mellanrum nyttjar, gästar, eller lånar och numera lite chict kallar vår arena.

Nyttjar, gästar eller lånar. Om vi börjar att trassla in oss i de funderingarna. Kan man äga en skog. Ja det kan man bevisligen i vår kultur. Mark kan man äga. Och det kommersiella värdet omräknat i virkeskubik. Skogens mångfald och dess innehåll kan man inte äga. För oss upplevelsen. Men det är det få markägare som tar någon jättehänsyn till när pengarna för slutavverkningen kan inkasseras. Det är trots allt de där virkeskubikerna som styr över skogens värden.

Men vågar vi kritisera just detta. Att hålla en god dialog med till exempel markägare är förstås jätteviktigt men är det inte så att den dialogen ofta blir ett bugande, bockande och tackande för att vi får finnas till. Men det är förstås bara min reflektion.

Jämför man med andra idrotter är orientering väldigt utsatt och beroende av hur andra intressen agerar. En fotbollsklubb äger och förvaltar sin idrottsplats. En kommun äger och förvaltar badmintonklubbens hall. Som exempel. Deras förutsättningar är mer stabila, om än kostsamma.

Orienteringens förutsättningar är lite annorlunda. Allemansrätten är en grundpelare för allt friluftsliv och idrottande i naturen. Enskilt som organiserat. Orienteringssporten tar i hög grad ansvar för sin arena men är samtidigt i högsta grad beroende av att andra som vistas i och nyttjar naturen till sina intressen också gör det. Och tyvärr är det nu inte alltid så och allemansrätten är inte självklar. Orienteringen är som ovan nämnt också i högsta grad beroende av hur till exempel skogsägarna och särskilt de stora bolagen brukar sin skog. Eller kommunen. Eller till hur vägar byggs. Listan kan bli lång.

Om vi återgår till att jämföra med andra idrotter. Fotboll bedrivs på en kortklippt gräsplan. Det är för att fotboll är klart roligast att spela på en kortklipps gräsplan. Inte i en kohage eller ute på någon nyplöjd tåkt. Det förstår till och med jag som inte ens gillar fotboll.

Orientering är roligast att springa i en öppen skog som antingen är väldigt välskött eller väldigt orörd och vildmarksaktig. Inte i oändliga slyskogar, markberedda plantåkrar eller nygallrade bestånd där grenar och pinnar ligger som en matta på marken. Orientering är roligt där det är roligt att springa. För vissa är det enbart fråga om idrottslig prestation. För andra, som mig, är det också en naturupplevelse och kombinationen av de två som gör det hela intressant.

En god vän sa en gång när jag spydde galla över att ha trasslat mig runt en bana i en skog som var både risig, tät och kalhuggen att jag kanske borde prova traillöpfung i stället. Det där tänker jag på ibland. För henne verkade det ändå ok att skogen eller ter-

Stefan Gunnarsson är orienterare på motionsnivå och stolt vildmarksromantiker som inte tycker att kalhyggen hör till 2000-talet.

rängen såg ut som den gjorde och som en del av utmaningen. Och vad enkelt om man kan se det som en naturlig del av förutsättningarna. Kanske är jag trots allt ingen riktig orienterare.

Till och med sambon lackade ur en gång. Det händer inte ofta. Efter målgång i en mindre tävling på en nyritad karta här i trakten fräste hon surt att arrangören lika gärna kunde ha ritat hela kartan grön.

Årets ÖSA-Träff blev trots lynnigt och blött väder en trevlig historia. Mycket tack vare den löpvänliga terrängen. Plötsligt var det för mig som vill ha en totalupplevelse roligt att springa igen. Trots regnet. På eftersnacket hördes tydligt att det är fler än jag som uppskattar fin terräng.

O-ringen i Sälen hade rekorddeltagande för ett par år sedan och nästa år är det dags igen. Självklart är det naturen som drar och fin löpterräng. I Örn-sköldsvik inbjöd man i år till tävling på Trysunda, en ö där skogsbruk aldrig bedrivits. Detta gick man ut med tydligt i inbjudan. Upplevelsen blir mer än bara tävling. Den blir en helhetsupplevelse. Tummen upp för detta. Trenden är tydlig.

I helgen blir det fjällöpfung i Gräftåvallen. Om vädret tillåter en riktig långtur över hedar, åsar, stenrammel, toppar, jåkkar och stora snöfält. Massor av naturlig natur. Sedan ser jag fram mot långdistansen i Vålådalens Tredagars. Upp på fjället vill jag. Senare väntar ännu mer och högre fjäll i sommarens stora utmaning, Hemavan 24. En mer ultimat arena får man leta länge efter.

Organisationen Håll Sverige Rent bedriver kampanjen Var rädd om din arena där bland annat idrottare och äventyrare står upp för att vi ska få behålla allemansrätten. Här kan vem som helst uppdatera sig på allemansrätten och hjälpa till att sprida informationen. Tummen upp även för detta och för orienteraren Helena Jansson som är en av hjältarna.

Nästa steg borde vara att vända sig till alla som "står över" allemansrätten. Till alla företag som profiterar på våra naturtillgångar, skogsbolag, markägare, gruvnäring mm. Eller kanske mest till de politiker som sätter ramarna.

Så snälla. Var rädd om vår arena!

Orienteringssporten tar i hög grad ansvar för sin arena men är samtidigt i högsta grad beroende av att andra som vistas i och nyttjar naturen till sina intressen också gör det.